

KUUN NEITO

Edgar Rice
Burroughs

Helmivyö

Kuun neito

Edgar Rice Burroughs
Kuun neito

Suom. Anssi Hynynen

Kustantamo Helmivyö
Turku 2024

Kuun neito sisältää teokset:

Kuun neito (*The Moon Maid*, alun perin jatkosarjana
Argosy All-Story Weekly -lehdessä 1923)

Kuun kansa (*The Moon Men*, alun perin jatkosarjana
Argosy All-Story Weekly -lehdessä 1925)

Hiirihaukka (*The Red Hawk*, alun perin jatkosarjana
Argosy All-Story Weekly -lehdessä 1925)

Trilogia julkaistiin lyhennettynä yhteisniteenä 1926 nimellä
The Moon Maid. Suomennos perustuu lyhentämättömään
alkuteokseen.

Suomennos: Anssi Hynynen

Kansi: Kari Puikkonen

Kustantaja: Helmivyö, Turku

Painopaikka: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-7469-46-0

Suomentajan alkusanat

Edgar Rice Burroughs (1875–1950) tunnetaan luonnollisesti parhaiten Tarzanin luoja, mutta myös hänen Mars-kirjansa ovat kuluneet usean sukupolven käsissä niin maailmalla kuin Suomessaakin. Tyypillisintä Burroughsia ovat tarinat, joissa pystyvä nuori sankari joutuu kohtaamaan itselleen vieraan maailman tai kulttuurin. Neuvokkaana ja usein myös fyysisesti ylivertaisenä hän kukistaa vaikeudet, pelastaa uhatun valtakunnan ja voittaa vielä omakseen paikallisen prinsessan, vaikka onkin aluksi kömpelömpi rakkaudessa kuin taistelussa. Näin tekivät muiden muassa John Carter ja Odysseus Paxton Marsissa, Carson Napier Venuksessa ja David Innes maapallon sisällä Pellucidarissa, ja näin tekee myös Julian Viides Kuussa. Tarinan jatko-osat vievät kuitenkin kertomusta kokonaan toiseen suuntaan kuin muissa seikkailuissa.

Kuu-trilogian tausta poikkeaa Burroughsin muiden ”miekka ja planeetta” -kirjojen lähtökohdista. Burroughs oli huolissaan Venäjän vallankumouksen merkityksestä maailmanhistorialle, ja alkoi vuonna 1919 kehittää dystooppista tarinaa ”Under the Red Flag” (”Punalipun alla”), jonka alkuperäinen versio sijoittui Venäjälle. Tämä ei kuitenkaan innostanut kustantajia, ja Burroughs jätti kirjan sikseen. Hän palasi aiheeseen joidenkin vuosien kuluttua käsillä olevan trilogian toisessa osassa, jonka alkuperäinen nimi oli ”Under the Moon Flag” (”Kuun lipun alla”; sittemmin *The Moon Men* eli *Kuun kansa*). Nyt alkuperäisen kirjan kommunistit olivat Kuusta tulleet kalkareita, jotka olivat tuoneet ideologiansa mukanaan. Koska kysymys oli fantasia-kirjallisuudesta, Burroughsin ei suuremmin tarvinnut verhoata suorasanaisista kritiikkiään neuvostosysteemiä vastaan; esimerkiksi ”aluetta” tai ”neuvostoa” merkitsevä Kuun kielen sana ”teivos” on yksinkertaisesti ”soviet” takaperin.

Myöhemmät lukijasukupolvet löytävät etsimättäkin esimerkkejä rasismin Burroughsin kirjoista, kuten arvatenkin muistakin sata vuotta vanhoista kirjoista. Kuu-trologiassa Burroughs esittelee enemmän

eugeniikkaan liittyviä ajatuksiaan: esimerkiksi kolmannessa kirjassa kalkarit ”jalostavat” rotuaan suosimalla suurikokoisia ja voimakkaita yksilöitä. Tätä mielenkiintoisempaa on kuitenkin kiinnittää huomiota tarinan poliittisiin vivahteisiin, joista löytyy niin ristiriitaisuuksia kuin kiinnostavia yhtymäkohtia nykyhetkeenkin.

Esimerkiksi kirjojen punaisena lankana toimiva sukuviha juontaa juurensa ensimmäisen kirjan tapahtumiin, joissa (hyvä) Julian on synnynäinen johtaja ja toiminnan mies, jota vastaan asettuu ylivertaisen älykäs tiedemies (paha) Ortis. Tätä voisi helposti pitää osoitukseksi eräänlaisesta nykyäänkin muodikkaasta anti-intellektualismista, mutta toisaalta seuraavissa osissa tehdään selväksi, miten kalkarit tuhoavat maailman väheksymällä sivistystä. Toinen merkillepantava erikoisuus on periamerikkalainen vapauden aatteen korostaminen erityisesti viimeisessä kirjassa – samalla kun vapaudesta puhuvat julianit pitävät itse orjia, jotka ovat alkuperäisten amerikkalaisten jälkeläisiä. (Tässä kohtaa on mielenkiintoista huomata, että amerikkalaisen yhteiskunnan rappeutuessa julianit ovat vähä vähältä omaksuneet ”orjiensa” kulttuurin ja muuttuneet itse preeriaintiaanien kaltaisiksi ratsastaviksi sotureiksi, joiden tavoissa on nähtävissä häivähdys kuviteltua ritarirromantiikkaa turnajaisineen!)

Kuu-trilogia julkaistiin alun perin ”Argosy” -lukemistolehdessä vuosina 1923 (osa 1, Kuun neito) ja 1925 (osat 2 ja 3, Kuun kansa ja Hiirihaukka). Yhtenä kirjana ne julkaistiin ensimmäisen kerran 1926 otsikon Kuun neito alla. Vuosien varrella kirjoista on otettu uusia painoksia, joissa on eroavaisuuksia erityisesti prologissa ja kehyskertomuksessa, joita on lyhennetty. Tähän suomennokseen on otettu mukaan kaikki saatavilla ollut teksti lyhentämättä. Joitakin ilmiselviä virheitä on korjattu, ja suomennoksessa on tehty tiettyjä valintoja sujuvuuden vuoksi, mutta teksti on silkkaa Burroughsia seikkailukirjoista nauttivien iloksi.

Tähän kirjaan – kuten muihinkin Burroughsin parhaisiin teoksiin – sopii mainiosti alkusanoiksi Ray Bradburyn aikoinaan lausuma arvio: ”Edgar Rice Burroughs ei olisi koskaan suostunut näkemään itseään yhteiskunnan muuttajana ja ravistelijana. Mutta itse asiassa Burroughs on koko maailmanhistorian vaikutusvaltaisin kirjailija. Hän antoi kokonaiselle nuorelle sukupolvelle seikkailutarinoita, jotka saivat heidät liikkeelle ja tekemään asioita, jotka erottivat heidät muista.”

Kirjassa käytetyt mitat

maili (mile) = n. 1609 m

syli (fathom) = n. 1,83 m

jaardi (yard) = n. 0,91 m

jalka (foot) = n. 0,30 m

tuuma (inch) = n. 2,54 cm

eekkeri (acre) = n. 4047 m²

gallona (gallon) = n. 3,785 l

neljännesgallona (quart) = n. 0,95 l

unssi (ounce) = n. 29,6 ml (nesteistä puhuttaessa)

pauna (pound) = 0,454 kg

tuoppi (pint) = 0,55 l (kuivatavaraa)

Fahrenheit = (Celsius x 1,8) + 32

Kuun neito

(The Moon Maid)

Prologi

Tapasin hänet Sinisessä salissa Hardingin, valtamerten välisen risteilijän kannella Marsin päivän iltana – kymmenentenä päivänä kesäkuuta 1967. Olin vaellellut kaupungilla pitkin ja poikin tunteja ennen lentoaluksen lähtöä katsellen juhlallisuuksia ja pistäytyen eri paikoissa, jotta saattaisin nähdä niin paljon ainutkertaisia tapahtumia kuin mahdollista. Maailma oli tullut hulluksi ilosta. Sinisessä salissa oli vain yksi vapaa tuoli, ja se oli pöydässä, jonka äärellä hän jo istui yksin. Kysyin häneltä lupaa istuutua, ja hän kutsui minut ystävällisesti seuraansa nousten samalla ylös ja hymyillen tavalla, joka sai minut pitämään hänestä ensi hetkestä lähtien.

Olin kuvitellut, että kaksi kuukautta aiemmin vietetyn Voiton päivän kansallisen ylpeyden hullua intoa ei koskaan kyettäisi ylittämään, mutta tuona päivänä tehty ilmoitus vaikutti tehneen vielä suuremman vaikutuksen ihmisten mieliin ja mielikuvituksiin.

Sota, joka oli kestänyt yli puoli vuosisataa melkein keskeytyksettä vuodesta 1914 lähtien oli viimein päättynyt anglosaksisen rodun täydelliseen ylivaltaan kaikista muista kansoista, ja käytännössä katsoen ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun ihmisten tekoja oli alettu merkitä pysyvällä tavalla muistiin, yksikään sivistynyt tai edes puoliksi sivistynyt kansakunta ei taistellut toista vastaan missään päin maapalloa. Sota oli ohi – täydellisesti ja ikuisesti. Aseita ja ammuksia upotettiin viiteen valtameren; valtavia ilmalaivastoja romutettiin tai muutettiin rauhan ja kaupankäynnin aluksiksi.

Kaikki kansat olivat juhlineet – niin voittajat kuin kukistetutkin – sillä olimme kyllästyneitä sotaan. Ainakin luulimme kyllästyneemme. Mutta oliko asia niin? Tiesimmekö me mistään muusta? Ainoastaan vanhimmat ihmiskunnasta muistivat edes aavistuksen rauhasta, muut

tunsivat vain sodan. Ihmiset olivat syntyneet ja eläneet elämänsä ja kuolleet lastenlastensa ympäröiminä – sodan hälytysten äänten kai-
kuessa heidän korvissaan kaiken aikaa. Mahdollisesti heidän omien
toimiensa pieni piiri oli säästynyt sodan rautaisen kavion tallaukselta;
mutta jossakin sota oli aina jatkunut, häipyen ajoittain kauemmaksi
kuin suolainen vuorovesi vain palatakseen; kunnes vuonna 1959 nous-
sut suuri tunteiden hyökyaalto oli pyyhkäissyt koko maailman yli kah-
deksan verisen vuoden ajan ja haihtunut jättäen rauhan vallitsemaan
uupuneessa ja hävitetysä maailmassa.

Kaksi kuukautta oli kulunut – kaksi kuukautta, joiden aikana maa-
ilma vaikutti pysyvän paikallaan, odottavan, pidättävän hengitystään.
Mitä nyt? Olimme saaneet rauhan, mutta mitä se merkitsi? Niin johta-
vat ajattelijat kuin toiminnan miehetkin oli koulutettu vain yhtä pää-
määrää silmällä pitäen – sotaa. Vastareaktio oli epätoivo – hermomme
olivat tottuneet jatkuvaan jännitykseen ja kapinoivat rauhan yksitoik-
koisuutta vastaan, mutta siltikään kukaan ei halunnut sotaa. Emme
tienneet, mitä halusimme.

Ja silloin tuli ilmoitus, jonka uskon pelastaneen maailman hulluu-
delta, sillä se ohjasi ajatuksemme uuteen suuntaan, seikkaan, joka oli
kiehtovampi kuin arkipäiväiset sodat ja virkisti yhtä hyvin hermoja
kuin mielikuvitustakin – viimeinkin olimme saaneet avatuksi vies-
tiyhteydet Marsiin!

Sukupolvien ajan jatkunut sota oli muokannut tieteellisen tutki-
muksen määränpäättä: meidän tuli pystyä tappamaan toisiamme te-
hokkaammin, kuljettamaan nuorukaisemme äkimmin mataliin hau-
toihinsa vieraalla maalla, ja välittämään lähimmäistemme tappokäs-
kyt aina salaisemmin ja nopeammin. Mutta sukupolvessa toisensa
jälkeen oli aina ollut myös joitakin yksilöitä, jotka kykenivät irrotta-
maan ajatuksensa joukkomurhasta ja ennakoimaan valoisampaa tule-
vaisuutta, ja jotka pystyivät keskittämään lahjakkuutensa ja tarmonsä
tieteen hedelmiin, jotka tekisivät ihmiskunnasta paremman ja auttai-
sivat sivistyksen jälleenrakentamisessa.

Näiden joukossa oli pilkattu, mutta asialleen omistautunut nurk-
kakunta, joka oli tarrautunut sitkeästi ajatukseen viestiyhteyksistä
Marsin kanssa. Sata vuotta kasvaneen toivon ei ollut koskaan annettu
kuolla, vaan se oli siirtynyt opettajalta oppilaalle innon vain voimis-
tuessa, ihmisten hymähdellessä niin kuin he olivat hymähdelleet sata
vuotta aiemmin keksijöille ja heidän lentäville koneilleen, kuten niitä
silloin kutsuttiin.

Vuoden 1940 tienoilla pitkien työn- ja toivontäyteisten vuosien
ensimmäinen palkinto saavutettiin, kun onnistuttiin rakentamaan

valmiiksi laite, joka kykeni tarkasti määrittämään tiettyjen radioaaltojen suunnan ja etäisyyden. Jo useita vuosia aiemmin herkimmat laitteet olivat vastaanottaneet kolmen pisteen ja kolmen viivan sarjoja, jotka alkoivat tarkalleen kahdenkymmenenneljän tunnin ja kolmenkymmenenseitsemän minuutin välein ja jatkuivat viitisentoista minuuttia. Uusi laite osoitti vääjäämättömästi, että nämä signaalit, jos ne nyt olivat signaaleja, olivat lähtöisin aina yhtä pitkän matkan päästä Maasta, ja samasta suunnasta, jossa Mars-planeetta oli. Oli siis selvää, että niiden lähtöpaikka oli Mars.

Viisi vuotta myöhemmin onnistuttiin kehittämään lähetin, jonka uskottiin pystyvän lähettämään aaltojaan Maasta Marsiin. Ensin toistettiin vastaanotettu signaali – kolme pistettä ja kolme viivaa. Vaikka tavanomainen aika edellisestä päivittäin toistuvasta signaalista ei vielä ollut kulunut, saimme heti vastauksen. Sitten lähetimme viestin, joka koostui viidestä pisteestä ja kahdesta viivasta, vuorotellen. He vastasivat välittömästi viidellä viivalla ja kahdella pisteellä, ja tiesimme ilman epäilyksen häivääkään kommunikoivamme punaisen planeetan kanssa. Silti tarvittiin kaksikymmentäkaksi vuotta väsymätöntä ponnistelua ja kahden maailman terävimpien aivojen keskittyminen kässillä olleeseen ongelmaan ennen kuin onnistuimme kehittämään ja täydellistämään planeettojemme välisen toimivan viestintäjärjestelmän.

Tuona päivänä, kymmenentenä kesäkuuta 1967, maailmalle kerrottiin Marsista tulleesta sanomasta. Lähetyspaikaksi oli ilmoitettu Helium, Barsoom, ja sisältö oli pelkkä tervehdys sisarmaailmalle ja hyvän tahdon osoitus. Mutta se oli alku.

Hardingin Sininen sali oli luullakseni tyypillinen sivistyneen maailman kokoontumispaikka. Miehet ja naiset söivät, joivat, nauroivat, lauloivat ja juttelivat. Alus kiisi ilman halki hieman yli tuhannen jalan korkeudessa. Sen moottorit, jotka saivat voimansa tuhansien mailien päässä olevista voimalaitoksista, puskipivat sitä äänettömästi ja nopeasti pitkin öistä reittiä Chicagon ja Pariisin välillä. Olin kulkenut reitillä usein, mutta tämä kerta oli ainutlaatuinen. Matkustajat juhlivat käänteentekevää tapahtumaa, ja niinpä jäin istumaan tavallista pidempään. Katselin illallistovereitani, arvatenkin suojea hymy huulillani, sillä – enkä mainitse tätä kehuskellakseni – minulla oli ollut etuoikeus saat-
taa valmiiksi tämä satavuotinen työ, joka oli kantanut hedelmää juuri tuona päivänä. Annoin katseeni kiertää muissa illastajissa ja kohdistin sen sitten pöytätoveriini.

Hän oli komea kaveri, hoikka ja ruskettunut – eikä olisi tarvinnut huomata Ilmavoimien ulkomaanpalvelun univormua, amiraalin tähtiä ja ankureita tai haavoittumisesta kertovia merkkejä arvatakseen, että

hän oli taistelija; hän näytti siltä joka tuumaltaan, ja niitä tuumia oli ainakin seitsemänkymmentäkaksi.¹

Juttelimme hieman – suuresta voitosta ja tietysti Marsin sanomasta, ja vaikka hän hymyili usein, havaitsin hänen silmissään silloin tällöin surun varjon. Kerran, juhlijoiden metelin yllyttyä erityisen villiksi, hän pudisti päätään ja huomautti: "Piruparat!" ja jatkoi sitten: "Antaa olla – nauttikoot elämästä kun vielä pystyvät. Kadehdin heidän tietämättömyyttään."

"Mitä tarkoitat?" kysyin.

Hän punehtui hieman ja hymyili sitten. "Puhuinko ääneen?" hän kysyi.

Toistin, mitä hän oli sanonut, ja hän katsoi minua pitkään ennen kuin puhui taas. "Mitä väliä sillä on!" hän huudahti, melkeinpä ärtyneesti. "Et kuitenkaan ymmärtäisi, etkä varmasti uskoisi. En ymmärrä sitä itsekään, mutta minun on uskottava siihen, koska tiedän – tiedän omasta kokemuksestani. Hyvä Jumala! Kunpa vain olisit voinut nähdä mitä minäkin!"

"Kerro minulle," pyysin; mutta hän ravisti päätään epäuskoisena.

"Voitko ymmärtää, ettei aikaa ole olemassa?" hän kysyi äkkiä. "Että ihminen on keksinyt ajan sovittaakseen sen mielensä rajallisuuteen, samalla tavalla kuin hän on antanut nimen 'avaruus' asialle jota hän ei voi selittää eikä ymmärtää."

"Olen kuullut tällaisesta teoriasta," vastasin; "mutta en usko enkä ole uskomatta – en vain yksinkertaisesti tiedä."

Luulin saaneeni hänet alkuun, ja niinpä odottelin. Lukemissani kertomuksissa se on juuri oikea tapa houkutella outo tarina sen haltijalta. Hän katsoi ohitseni, ja kuvittelin, että hänen silmiensä ilme kertoi hänen kokevan uudelleen jännittäviä kohtauksia menneisyydestään. Olin arvatenkin väärässä – itse asiassa olin varma siitä, kun hän jatkoi puhettaan.

"Jos tuo tyttö ei pidä varaansa," hän sanoi, "tuo pöytä kaatuu ja hänelle käy hullusti – hän on aivan liian lähellä reunaa."

Käännyin ja näin värikkäästi pukeutuneen nuoren naisen tanssivan riehakkaasti pöydällä tukka ja vaatteet sekaisin hänen ystäviensä ja muiden illastajien kannustaessa häntä innokkaasti.

Kumppanini nousi. "Olen nauttinut seurastasi suunnattomasti," hän

1 Kertojan tapaama mies oli siis vähintäänkin 182-senttinen. Teoksen kirjoitusaikaan amerikkalaiset olivat maailman keskimäärin kolmanneksi pisin kansa, keskipituudeltaan n. 171 cm. Nykyään heidän keskimittansa on 177 cm. (Suom. huom.)

sanoi, "ja toivon, että tapaamme uudelleen. Koetan nyt etsiä itselleni nukkumapaikan – en onnistunut saamaan hyttiä. Minusta tuntuu, etten ole millään saanut nukutuksi tarpeeksi sen jälkeen, kun minut lähetettiin takaisin."

"Kaipaavat varmaankin kaasukranaatteja ja radiopommeja", huomautin.

"Niin," hän vastasi, "aivan kuten toipilas kaipaa isorokkoa."

"Minulla on kahden vuoteen hytti," sanoin. "Sihteerini sairastui juuri ennen lähtöä. Minusta olisi hienoa, jos jakaisit hytin kanssani."

Hän kiitti minua ja otti vastaan vieraanvaraisuuteni yöksi – seuraavana aamuna olisimme jo Pariisissa.

Mutkittelessamme täynnä nauravia, iloisia juhlijointa olevien pöytien lomitse kumppanini seisahtui hänen huomionsa aiemmin kiinnittäneen nuoren naisen pöydän viereen. Heidän katseensa kohtasivat, ja tytön silmiin ilmestyi ihmetyksen ja puolittainen tunnistamisen ilme. Kumppanini hymyili katsoen häntä suoraan kasvoihin, nyökkäsi ja jatkoi matkaansa.

"Tunnet siis hänet?" kysyin.

"Tulen tuntemaan – kahdensadan vuoden päästä," kuului hänen arvoituksellisen vastauksensa.

Löysimme hyttini, nautimme siellä pullollisen viiniä, muutamia pieniä leivoksia sekä hiljaisen tupakkahetken, ja aloimme tutustua toisiimme paremmin.

Nimenomaan hän halusi palata keskustelumme, jota olimme käyneet Sinisessä salissa.

"Kerron sinulle nyt jotakin," hän sanoi, "mitä en ole kertonut kellekään muulle; sillä ehdolla, että jos kerrot sen eteenpäin, et käytä nimeäni. Minulla on vielä monta vuotta tätä elämää jäljellä enkä välittäisi tulla leimatuksi seinähulluksi. Sanon heti kärkeen, etten yritäkään selittää mitään, paitsi etten pidä ennaltanäkemistä riittävänä selityksenä. Olen todellakin elänyt kaiken, josta kerron sinulle, ja pöydällä tanssinut tyttö eli sen kanssani; mutta hän ei tiedä sitä. Jos haluat, voit pitää mielessäsi teorian, ettei aikaa olekaan – pidä se vain mielessäsi – et voi ymmärtää sitä, tai minä en ainakaan voi. Tästä se lähtee."

Ensimmäinen luku

Seikkailu avaruudessa

"Olin aikonut kertoa sinulle elämästäni 2100-luvulla, mutta jotta ymmärtäisit sitä, lienee viisainta kertoa ensin vuonna 2000 syntyneen iso-iso-isoisäni tarina."

Katsahdin varmaankin häneen ihmetellen, sillä hän hymyili ja ravisti päätään aivan kuin olisi koettanut löytää kuulijansa henkiselletasolle sopivan selityksen.

"Isoisäni isoisä oli oikeastaan edellisen, vuonna 1896 syntyneen ruumiillistumani pojanpojan pojanpoika. Menin naimisiin 1916 kaksikymmenvuotiaana. Poikani Julian syntyi 1917. En nähnyt häntä koskaan. Kuolin Ranskassa 1918 – aselevon päivänä.

"Ruumiillistuin uudestaan poikani pojassa 1937. Olen kolmenkymmenen. Poikani syntyi 1970 – siis vuoden 1937 ruumiillistumani poika – ja hänen poikansa, Julian Viides, jonka muodossa palasin taas Maahan, syntyi vuonna 2000. Huomaan, että olet hämilläsi, mutta koeta muistaa kehotukseni pitää mielessä teoria ajan olemattomuudesta. Nyt on vuosi 1967, mutta muistan elävästi kaikki neljän ruumiillistumani elämäntapahtumat – joista viimeisin muistamani alkoi vuonna 2100.² Olenko hypännyt kolmen sukupolven yli vai enkö vain kohtalon oikusta muista niitä, en tiedä.

"Oma teoriani on, että eroan muista ihmisistä vain siinä, että kykenen muistamaan useampien ruumiillistumien elämät, siinä missä muut muistavat vain tiettyjä tapahtumia siitä, mitä he kulloinkin kokevat; mutta kenties olen väärässä. Sillä ei ole väliä. Kerron sinulle nyt vuonna 2000 syntyneen Julian Viidennen tarinan, ja jos meillä on

2 Burroughs kirjoittaa tässä 2100 syntyneestä Julianista viimeisenä kertojan muistamana, mutta tämän trilogian viimeisen osan Julian Kahdeskymmenes on kuitenkin syntynyt yli kolmesataa vuotta myöhemmin. (Suom. huom.)

Edgar Rice Burroughsin Kuu-tarinat Kuun neito, Kuun kansa ja Hiirihaukka vihdoinkin suomeksi yhtenä niteenä!

*Tuskin tietoisena ponnistuksesta nousin ylös ja köydet napsahtivat poikki. Näin sotilaiden perään-
tyvän hämmästyneinä, kun seisoin heitä vastassa.
"Menkää", sanoin heille. "Menkää, ennen kuin
tapan teidät kaikki. Olette menneet liian pitkälle."*

Yli 50 vuotta kestäneen maailmansodan
jälkeen rauhaan totutteleva ihmiskunta
saa yhteyden John Carteriin Marsissa, ja
planeettojen välisen matkailun aikakauden
ennustetaan alkavan. Jokin menee kuitenkin
vikaan, ja ennen pitkää Maapallo on hurjien
Kuun asukkaiden vallassa. Syttyykö vapau-
den liekki alistettujen Maan asukkaiden
rinnassa vai jääkö ihmiskunta orjiksi?